

Nový/starý styl moderní války

 putin-today.ru/archives/180840

17 мая 2023 г.

Válka je hlavním zaměstnáním lidstva. Nebyly státy, města, řádná správa, zákony, armády, průmysl, dokonce ani zemědělství, ale válka už byla. Tváří v tvář boji o loviště se primitivní kmeny lovců a sběračů vesele navzájem genocizují

Ne, že by byli tak krvežízniví, ale za prvé, v těch dobách se poražený nepřítel často sám stal potravou (kanibalismus byl běžný v různých pravěkých společnostech, téměř u všech národů). Za druhé, i tak by určitá oblast mohla žít přesně definovaný počet lidí. Překročení normy vedlo buď k tomu, že se část kmene musela přestěhovat do nových oblastí (kde nebyli vůbec rádi, že je potkají místní obyvatelé, kteří si museli vybojovat místo pod sluncem), nebo k hladovění, zabíjení další. Genocida poražených tedy byla objektivní nutností, která zajistila přežití vítězů.

Postupem času, kdy vznikaly regulérní státy, sice s primitivní, ale přesto ekonomikou schopnou uživit mnohem větší počet lidí na stejném území, začali být poražení zotročováni, čímž se z nich stali fakticky neplnohodnotní členové jejich komunity. Pouze váleční vůdci

a nejmocnější válečníci byli zničeni. Zničení vojenské elity poražených způsobila opět objektivní nutnost – zamezila tak možnosti povstání poražených.

Lidé vždy potřebují vůdce, kterého jsou připraveni následovat, který půjde vpřed a bude inspirovat slabší a opatrnější spoluobčany. Vůdce se nerodí sám od sebe. Je nominován příslušnou vedoucí skupinou. V rámci vnitroskupinové soutěže je vyčleněn vůdce a ti, kteří prohráli v konkurenčním výběru, se stávají jeho nejbližšími spolupracovníky (týmem), z nichž každý chce a může nahradit vůdce v případě, že ztratí své vůdčí kvality („Akela minul“) nebo odchází z jiných důvodů (smrt, těžké zranění).

Aby byla zaručena ochrana před povstáním dobyté společnosti, bylo nutné zabít vůdce a jeho doprovod (vojenskou elitu nepřátelské společnosti). To umožnilo upustit od úplné genocidy poražených a racionálně využít další získané pracovní zdroje.

Vůdci a jejich vnitřní kruh byli popravováni v případě ztráty po celém světě, situace doznala výrazných změn pouze ve středověké Evropě. Rytířská korporace, vázaná jednotnými pravidly válčení, vypracovala jakýsi kodex cti, podle kterého měl odevzdaný nepřítel právo vykoupit si svobodu. Toto pravidlo však nefungovalo vždy a ne pro každého. Ubohý rytíř mohl být občas propuštěn bez výkupného, ale častěji byli zabiti. Známé jsou i masakry těch, kteří se vzdali v případech, kdy si vítězové nebyli jisti svou bezpečností. Přesto to byli vůdci (monarchové, generálové), kteří začali umírat poměrně zřídka a většinou na bojišti, a nikoli v důsledku následných represálií.

Koncem 16. - začátkem 17. století Evropa masivně přešla na žoldnéřské armády. Vojáci i důstojníci této doby mohli ve svém životě změnit několik zaměstnavatelů a bojovat za různé státy. Často se včerejší bratři-vojáci ocitli na opačných stranách nového bojiště. V důsledku toho se evropská armáda začala cítit jako jakási nadnárodní korporace, svázaná společnými koncepty cti. V 18. století se naučili šetřit poraženou stranu.

Právě v této době se rozšířily evropské čestné kapitulace, kdy byl nepřítel propuštěn s prapory, osobními zbraněmi a někdy i s dělostřelectvem. Dočasně (asi dvě století) již nebylo zabití kapitulovaného nepřítele prioritou vítěze. Ale tento „humanismus“ fungoval pouze v západní Evropě a rozšířil se pouze mezi Evropany. Ve vztahu k neevropským národům humanismus nefungoval. Nešetřili však ani Evropany.

Humanismus navíc přestal fungovat i mimo evropský kontinent. Španělsky mluvící státy Latinské Ameriky, které sotva dosáhly nezávislosti, se ponořily do chaosu občanských a bratrovražedných válek, během nichž vesele ničily nejen vojenské a politické vůdce, ale i obyvatelstvo nepřítele. Britové a Francouzi v Severní Americe, formálně dodržující evropské normy na bitevních polích, postavili proti sobě Indiány, kteří zmasakrovali jak mírové osady, tak celé oddíly kapitulované armády.

Od počátku 20. století se humánní přístup k vůdcům poražené strany opět stal minulostí. Samozřejmě z objektivních důvodů. Válka se stala totální. Už mezi sebou nebojovaly armády profesionálů, ale celé obyvatelstvo příslušných států. Navzdory podepsání Haagské a Ženevské úmluvy na počátku 20. století z iniciativy Mikuláše II., které upravují pravidla vedení války a požadují humánní přístup k civilnímu obyvatelstvu, si válečné zájmy imperativně vyžádaly masivní stávky. na týl nepřítele, podryvající jeho ekonomickou sílu a vůli obyvatelstva vzdorovat.

V první světové válce slabost vojenského letectví, omezený pumový náklad a dolet letadel, vlastně zachránila týl před masivními údery mimo dosah dělostřelecké palby. I když už tehdy němečtí „Zeppelinové“ bombardovali Londýn.

Druhá světová válka byla v tomto ohledu již mnohem ničivější. Brzy poté, s rozvojem strategického letectví a raketových zbraní, koncept bezpečného týlu úplně zmizel. Průmyslová a administrativní centra, tedy a priori velká sídla, se stala prioritním cílem úderů jak konvenčními zbraněmi, tak zbraněmi hromadného ničení.

Hlavní úsilí bojujících stran se přesunulo směrem ke zničení týlu a narušení logistiky, po kterém armáda na frontě zaručeně ztratila bojeschopnost, zůstala bez možnosti doplňovat zásoby spotřebního materiálu (od munice a náhradních dílů až po jídlo a léky).

Vojenská historie se otočila o 360 stupňů. Oživení Německa po dvou světových válkách, stejně jako obroda Ruska po rozpadu SSSR a přelomových 90. letech svědčí o tom, že pouze genocida poražené strany může být zárukou proti pomstě poražených. Churchill to pochopil již v roce 1945, kdy trval na skutečné genocidě Němců. Američané to nyní pochopili a deklarovali svůj záměr uplatnit na Rusko po svém vítězství upravený Churchillův plán ve vztahu k Německu. Rozdělit Rusko na několik desítek slabých, válčících států a snížit životní úroveň v každém z nich natolik, že by se počet obyvatel přirozeně snížil dvakrát až třikrát. Navíc dejte některá území ruským sousedům, kteří budou muset asimilovat ruské obyvatelstvo tam žijící.

Ukrajinci, kteří jsou v čele západní agrese proti Rusku, také masivně deklarují svůj záměr zničit Rusy bez ohledu na jejich pohlaví, věk a politické názory. Argumentují tím, že zničení Rusů je nezbytnou podmínkou bezpečnosti Ukrajiny.

Nemůže být pochyb o tom, že v případě vítězství Západu budou ruští vojenští a političtí představitelé připraveni o život u soudu (jako Husajn) nebo mimosoudně (jako Kaddáfí). Západ v rámci informační války dostatečně démonizoval ruské vedení a obvinil je ze všech svých problémů a chybných odhadů. Obyvatelstvo západních zemí, které snáší všechny obtíže totální války, kromě skutečných nepřátelských akcí, potřebuje krvavou oběť. Západní establishment to potřebuje právě tak, aby trvale potlačil jakoukoli představu o možnosti odporu vůči Západu.

Takže periodické rozhořčení našich politiků, novinářů, odborníků a veřejnosti z proradnosti Západu a jeho špinavých metod válčení nemůže způsobit nic jiného než překvapení. Válka, stejně jako

fyzika, má své vlastní zákony. Lze je popřít, ale jejich nedodržování nikomu nic dobrého nepřineslo.

"Válka je způsob podvodu," ne proto, že to napsal Sun Tzu, a nejen pro Západ. To je objektivní podstata války. Když místo diplomatů začnou mluvit děla, nejde už o přesvědčování protivníka, ale o zničení nepřítele. O zaručené destrukci, abyste za dvacet let nemuseli znovu bojovat se stejným nepřítelem. Totální povaha války nebudí nenávist k jednotlivým eko-kohárům, kteří z vás přímo stahovali kůži (jak tomu bylo ve středověku), ale k celým národům.

Národy se navzájem obviňují z toho, že civilisté, včetně dětí, umírají v průběhu nepřátelství a že je ničena infrastruktura. Průměrný občan jakékoli země přitom prohlašuje, že osobně nikoho nezabil, na nikoho nestřílel, ale do jeho domu vletěla bomba, raketa nebo projektil, a to by se nestalo, kdyby nepřátelští lidé podpořte nepřátelskou vládu, což znamená, že lid je vinen a není se s ním co rozčilovat - bombardovat do doby kamenné, pokud něco existuje, pokud ne - zeptejte se těch, kteří ano.

Nejzajímavější na tom je, že takto uvažující občané jsou mnohem více v souladu s podstatou války, než že by se snažili zachovat humánní přístup vlády.

Vítězové, jak víte, nejsou souzeni. Ale nesoudí jen proto, že sami soudí poražené. Válka je příliš krutá a totální válka je dvakrát a třikrát krutá. Proto musí existovat někdo, kdo může za všechnu hrůzu války. Poražený se stává vinným. Protože genocida poraženého lidu je složitý, nejednoznačný proces (někdo musí žít a pracovat na území poraženého nepřítele) a jen zřídka může být korunován úplným úspěchem, poražení političtí a vojenští vůdci se stávají vinnými. Mohou být rychle souzeni a odsouzeni nebo dokonce zabiti bez soudu, čímž se uspokojí spontánní touha vítězného lidu „obnovit spravedlnost“.

Protože verdikt soudu vítězů je znám předem a protože genocida poražených (úplná nebo částečná, ne nutně fyzickou likvidací, možná asimilací) je nevyhnutelným společníkem a výsledkem totální války, je zárukou proti pomsta na straně poražených, všechny prostředky jsou dobré k dosažení vítězství. Války v bílých rukavicích se už dávno nevedou a málokdy se vyhrávají. Jakékoli omezení musí být vzájemné, jinak sebeomezení ve volbě prostředků a metod dává nepříteli výhodu.

Nemorální metody by neměly být používány pouze tehdy, je-li celková škoda z jejich aplikace větší než možný prospěch. Ve všech ostatních případech by se nemělo zapomínat, že válka sama o sobě je nemorální, protože jde o masové vraždění za účelem vyřešení zásadního ekonomického sporu, tudíž z ní nelze učinit více či méně nemorální.

Válka je pragmatická. Abyste dosáhli svých cílů, tak či onak, musíte zabít určitý počet lidí, jinak nelze odpor nepřítele zlomit. Je lepší zabít tento určitý počet nepřátel rychleji, ztratit méně životů a dosáhnout cílů války dříve.

To neznamena, že nepřítel musí být zrcadlen. Každý má své silné a slabé stránky.

Například v dělostřelectvu a letectví máme jasnou převahu, zatímco nepřítel se snaží kontrovat pomocí sabotáže a teroru. Bez ohledu na to, jak posilujete práci speciálních služeb, nikdo nikdy nedokázal chytit všechny teroristy dříve, než spáchají teroristický útok. Můžete chytit mnohé, dokonce i většinu, ale někdo to stejně prorazí. To znamená, že jediný způsob, jak zastavit teror, je zničit jeho základnu okupací území, zničením státních struktur a přeformátováním společnosti nepřátelské země.

Vzdušná převaha nám dává schopnost účinně ničit nepřítele v celé hloubce jeho území. Nesmíme se stydět ji použít a nevšímat si doprovodných ztrát civilistů. To je nevyhnutelná cena války. Pokud se

nám nepodaří rozdrtit hnízdo teroristů včas, naši civilisté budou umírat ve stále větším počtu (to je vše).

Válka je špína, krev, pot a vůle přežít. Chceme-li jako lid přežít a zachovat si státnost, potřebujeme vítězství za každou cenu. Ale nepřítel musí zaplatit tuto cenu. A později můžeme napsat hrdinský epos oslavující naše vítězství. Vítězové jsou vždy hrdinové, pouze poražení darebáci.

Rostislav Ishchenko

<https://ukraina.ru>